

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024.

«ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ»

*Ισιδώρου του Πηλουσιώτου, Ιωάννου οσίου,
Νικολάου ομοιοχητού, Αβραμίου ιερομάρτυρος.*

έτος 17^ο Τεύχος 705

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Β' Κορ. 4,6-15) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

« ..και ημείς πιστεύομεν διό και καλούμεν, ειδότες ότι εγείρας τον Κύριον Ιησούν και ημάς δια Ιησού εγερεί και παραστήσει συν υμίν» (Β' Κορ. 4,7)

Στο Αποστολικό ανάγνωσμα ο απόστολος Παύλος παρουσιάζει τη φωτεινή κατάσταση, που ζουν οι πιστοί, έστω κι αν γύρω τους είναι μουντός ο ουρανός και βασιλεύει σκοτάδι κακίας. Για μερικούς λαούς της γης, που βρίσκονται σε πόλεμο, λέμε ότι αυτοί είναι εμπειροπόλεμοι. Στην πραγματικότητα εμπειροπόλεμος είναι ο χριστιανός, αφού όλη του τη ζωή την περνάει στρατευμένος. « ουδείς στρατευμένος εμπλέκεται ταις του βίου πραγματείαις, ίνα τω στρατολογήσαντι αρέση» (Β' Τιμ. 2,4).

Αυτός που έχει νικήσει ένα λιοντάρι, είναι επόμενο να μη φοβάται ένα σκύλο που γαυγίζει. Κατά τον απόστολο Πέτρο λιοντάρι άγριο είναι ο Διάβολος « Ως λέων ωρυόμενοι περιπατεί, ζητών τίνα καταπίη» (Α' Πέτρ. 5,8). Ο αδύνατος άνθρωπος όταν ενδυθεί τον Κύριο (Ρωμ. 3,14) και την πανοπλία Του «ενδύσασθε την πανοπλίαν του Θεού προς το δύνασθαι υμάς,

στήναι προς τας μεθοδίας του διαβόλου» (Εφεσ.6,11), γίνεται δυνατός. Ανήκει στο κράτος του Ιησού Χριστού που ήλθε στον κόσμο για να καταργήσει «ίνα καταργήση τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστι τον διάβολον, και απαλλάξει τούτους, όσοι φόβω θανάτου δια παντός του ζην ένοχοι ήσαν δουλείας» (Εβρ.2,14). Οι χριστιανοί με τη βοήθεια του νικητή Ιησού, έχουν ξεπεράσει τέσσερις κινδύνους (φόβους).

Πρώτος φόβος: Είναι το **σκοτάδι**. Δεν είναι τυχαίο, οι βομβαρδισμοί τα τελευταία χρόνια στη Συρία και στην Ουκρανία γίνονται στο σκοτάδι της νύχτας. Ο εχθρός χτυπάει στο σκοτάδι. Αλλοίμονο αν και στην ψυχή μας υπάρχει σκοτάδι! Τότε, αγαπητοί μου, κινδυνεύουμε, μέσα στο σκοτάδι της αμαρτίας, να μας κλέψουν τη χαρά και την ελπίδα. Σε πολλές ψυχές έχει δύσει ο ήλιος της Πίστης. Κυριαρχεί το σκοτάδι της απιστίας. Η απιστία μοιάζει με καπνογόνο, γιατί με τους καπνούς της αμφιβολίας σκιάζει τον ορίζοντα και δε διακρίνεις το νόημα για τη ζωή. Ζωή χωρίς πίστη είναι ένα παντοτινό δάκρυ της ψυχής. Ο χριστιανός όμως έχει φως. Είναι το φως του Χριστού, που φωτίζει την πορεία μας προς τον ουρανό. Λέγει σχετικά ο απόστολος Παύλος: «Ο Θεός ο ειπών εκ σκότους φως λάμψαι, έλαμψεν εν ταις καρδίαις ημών προς φωτισμόν της γνώσεως της δόξης του Θεού εν προσώπω Ιησού Χριστού» (Β΄Κορ.4,6).

Ο δεύτερος φόβος: Η **αδυναμία**. Πολύς λόγος γίνεται τα τελευταία χρόνια για δυνάμεις και υπερδυνάμεις, οικονομικές και στρατιωτικές. Μια χώρα που θεωρείται υπερδύναμη, ίδε Ρωσία, κτύπησε μια άλλη χώρα μικρή κι αδύναμη (ίδε Ουκρανία). Η ενέργεια αυτή ουσιαστικά είναι η αδυναμία της δύναμης! Εμείς ως χριστιανοί δεν έχουμε απλά δύναμη και υπερδύναμη, διαθέτουμε κάτι πιο ισχυρό, ανήκουμε στην **παντοδυναμία!** Δε διαθέτουμε απλά υπεροπλία, διαθέτουμε **πανοπλία** (Εφεσ.6,11) Εμείς οι άνθρωποι είμαστε τα χωματένια σκεύη. Μας ονομάζει έτσι ο απόστολος Παύλος «**οστράκινα σκεύη**», εύθραυστα σκεύη, μικροί άνθρωποι, που διαθέτουμε και αρκετά αμαρτωλά πάθη. Είναι, λοιπόν, δυνατό να χτυπήσει πάνω σε ένα τέτοιο χωματένιο σκεύος, σε έναν άνθρωπο ο πύραυλος του κακού και να παραμείνει το σκεύος άθικτο; Ναι, αυτό συμβαίνει με τους αγίους, γιατί μέσα τους κρύβεται η ζωντανή υπερδύναμη του Θεού. Ο Παύλος κατάπληκτος τη χαρακτηρίζει «**υπερβολή δυνάμεως**». Να τι λέγει

συγκεκριμένα ο Παύλος: **«έχομεν δε τον θησαυρόν της πίστεως εν οστρακίνοις σκεύεσιν, ίνα υπερβολή της δυνάμεως ή του Θεού και μη εξ ημών»** (Β΄ Κορ.4,7).

Ο τρίτος φόβος: Οι **θλίψεις**. Κάποια στιγμή στη ζωή όλοι οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν την καταιγίδα, που λέγεται θλίψη. Είναι πραγματικότητα η θλίψη, δεν μπορεί κανείς να την αποφύγει. Το πρόβλημα είναι πως στέκει απέναντί της. Ή παραδίνεται άνευ όρων και οδηγείται από τη θλίψη στη μελαγχολία ή τη βλέπει τη θλίψη από την ορθή οπτική γωνία και την μετατρέπει σε χαρά! Μιλώντας ο Παύλος για την νικηφόρα αντιμετώπιση της θλίψης, μάς λέγει: **«εν παντί θλιβόμενοι αλλ΄ ου στενοχωρούμενοι, απορούμενοι, αλλ΄ ουκ εξαπορούμενοι, διωκόμενοι, αλλ΄ ουκ εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι, αλλ΄ ουκ απολυμένοι»** (Β΄ Κορ.4,8-9). Μας χτυπούν τα πυρά της θλίψης και του πόνου, αλλά δε χάνεται ο πιστός στο σκοτάδι της απελπισίας **« καταβαλλόμενοι, αλλ΄ ουκ απολυμένοι»**, μας λέγει ο Παύλος πιο πάνω. Μάς χτυπούν τα πυρά της θλίψης, αλλά ο χριστιανός έχει το αντικαταθλιπτικό φάρμακο, που λέγεται **ελπίδα**. Η θλίψη δεν οδηγεί στο αδιέξοδο. Είναι η ελπίδα ο πιο σίγουρος δρόμος, που οδηγεί στην αιώνια χαρά, στη βασιλεία των ουρανών. Ο Παύλος για να στηρίξει τις ψυχές των νεοφώτιστων χριστιανών δεν τους παρουσίασε την πορεία της ζωής ρόδινη. Τους μίλησε για τις θλίψεις. Τους προετοίμασε για τις θλίψεις: **« παρακαλούμεν εμμένειν τη πίστει, ότι δια πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού.»** (Πραξ.14,22)

Ο τέταρτος φόβος: Ο **θάνατος**. Εδώ υπάρχει μεγάλη ανάγκη κάποια θλίψη να μας οδηγήσει στο θάνατο, αν δεν οπλισθούμε με υπομονή και θάρρος. Θάνατος! Να ο χειρότερος απ΄ όλους τους φόβους. Τρομοκράτης προ Χριστού, ξεπερασμένος ο φόβος του για τους αληθινούς χριστιανούς, που πιστεύουν στην Ανάσταση, στο «θανάτω θάνατον πατήσας». Ας κάνουμε ,αδελφοί μου, μια υπόθεση, ότι δεν υπήρχε ένας θάνατος, αλλά υπήρχαν πολλοί θάνατοι, ότι πεθαίναμε πολλές φορές σωματικά. Ασφαλώς δε θα είχαμε τόσο μεγάλη αγωνία. Θα λέγαμε « αφού ξεπέρασα τον προηγούμενο θάνατο, θα ξεπεράσω και τον επόμενο». Να γιατί οι χριστιανοί δε φοβούνται το θάνατο, έχουν πεθάνει πολλές φορές και άλλες τόσες ανασταίνονται. Κάθε φορά που κοιμόμαστε πεθαίνουμε. Ο ύπνος είναι ένας

μικρός θάνατος. Μετά όμως από αυτόν έρχεται το ξύπνημα, η **ανάσταση**. Όπως είναι σίγουρο, ότι τόσες φορές κοιμηθήκαμε κι όμως αναστηθήκαμε, έτσι είναι σίγουρο, πως το μεγάλο ύπνο, το θάνατο θα τον διαδεχθεί το ξύπνημα, η ανάσταση!

Ο Παύλος μάς λέγει και με άλλο τρόπο πεθαίνουμε πολλές φορές: **«πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού εν τω σώματι περιφέροντες, ίνα και η ζωή του Ιησού εν τω σώματι ημών φανερωθεί. Αεί γαρ ημείς οι ζώντες εις θάνατον παραδιδόμεθα»** (Β΄ Κορ.4,10-11). Οι απόστολοι και οι μάρτυρες του Κυρίου ήταν κάθε μέρα ετοιμοθάνατοι, γιατί καθημερινά έβλεπαν μπροστά τους το ενδεχόμενο του μαρτυρικού θανάτου. Γι' αυτό ήταν συνεχώς έτοιμοι για τη στιγμή του θανάτου, στιγμή συνάντησής τους με τον αγαπημένο Ιησού. Τη στιγμή του θανάτου ο χριστιανός κλείνει κι αυτός τα μάτια του σώματος, αλλά πιστεύει ακράδαντα, ότι ακολουθεί την τροχιά του ήλιου. Για τον δικό μας ορίζοντα σβήνει το βράδυ ο ήλιος. Την ίδια ώρα φανερώνεται κάπου αλλού. Έτσι είναι και η ζωή. Αλλάζει ημισφαίριο. Μετά τη δύση της παρούσης ζωής έρχεται η ανατολή της άλλης, της ατέλειωτης ζής.

Στη ζωή μας φανερώνεται ο Ήλιος, ο Χριστός, όσο κι αν είμαστε αμαρτωλοί, ζούμε κάτω από τις ακτίνες Του. Ο φυσικός ήλιος δεν αγγίζει μόνο τα λουλούδια, αγγίζει και τα αγκάθια. Ο Χριστός φανερώνεται και σε μάς τους αμαρτωλούς «εν τη θνητή σαρκί ημών». Θα έλθει σίγουρα η στιγμή, που η ζωή μας αλλαγμένη, αναστημένη θα φανερωθεί με τον Ιησού.

Μη φοβάστε το σκοτάδι. Υπάρχει το φως, ο Χριστός μάς οδηγεί απ' το σκοτάδι στο φως.

Μη φοβάστε την αδυναμία, υπάρχει ο **Παντοδύναμος** Θεός. Ο Χριστός ενώνεται μαζί μας και μάς κάνει δυνατούς.

Μη φοβάστε το θάνατο, υπάρχει και η **ανάσταση**. **ΑΜΗΝ**.